

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.609 van 3 april 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, haar ter kennis gebracht op 23 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HOLAIL, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn.

Op 9 juli 1999 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 28 februari 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 28 februari 2000 dient verzoekster een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 juli 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 27 juli 2000 dient verzoekster een beroep in bij de Raad van State.

Op 4 maart 2002 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 104.256.

Op 3 januari 2002 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 september 2004 dient verzoekster een aanvulling in op de aanvraag van 3 januari 2002.

Op 19 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag van 3 januari 2002 en 1 september 2004 om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 maart 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)
Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 09.07.1999 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, zich steeds goed gedragen heeft, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België in kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 09.07.1999 asiel aan. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 27.07.2000 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 31.07.2000. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene refereert tevens naar de nieuw aangekondigde maatregelen i.v.m. regularisatie tijdens de regeringsonderhandelingen. Concreet betreft het hier zowel het mogelijk samentellen van de verschillende procedures om aan een termijn te komen die regularisatie toestaat (cfr. Verklaring minister Dewael) alsook de economische migratie die zou kunnen toegestaan worden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter nog geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch voor een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring is aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker de beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De bewering dat het land van herkomst, met name Rusland, geen democratie maar een dictatuur en de betrokkene dus moeilijk zou kunnen terugkeren kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Deze bewering wordt op geen enkel moment gestaafd en wordt dus aanzien als een persoonlijke meningsuiting van betrokkene. Het is immers aan betrokkene zelf om op zijn minst een minimum aan bewijs voor te leggen die de bewering staft. Bovendien betreft het een verwijzing naar een algemene situatie en levert het betrokkene geen bewijs dat haar leven aldaar in gevaar zou zijn.

Het feit dat betrokkene aanhaalt dat ze omwille van haar gevorderde leeftijd (52 jaar) niet meer kunnen terugkeren naar het land van herkomst, kan niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden. Betrokkene staft niet waarom dit überhaupt een opstakel zou kunnen zijn om terug te keren. Het is immers aan betrokkene zelf om op zijn minst een minimum aan bewijs voor te leggen die de bewering staft.

Het feit dat er vertraging werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel en de verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak dienaangaande, stelt verzoekster dat het regeerakkoord Leteme I van maart 2008 de criteria vermeldt als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren. Zij vervolgt dat er nadien zo snel mogelijk een omzendbrief zou komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden en dat deze er tot op heden nog niet is. Zij stelt eveneens dat de bevoegde minister Turtelboom excuses blijft vinden om de omzendbrief niet te hoeven uitbrengen. Verzoekster vervolgt dat in de afgelopen maanden meermaals werd gesteld dat het criterium ‘langdurige procedure’ reeds uitwerking zou hebben in de zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen genomen zouden worden. Verzoekster geeft in haar inleidend verzoekschrift vervolgens een greep uit de persberichten hieromtrent weer. Zij poneert dat de heer Roosemont, de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, tevens opriep om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven. Verzoekster meent dat het dan ook duidelijk is dat in casu de gedane toezeggingen,

uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekers niet gehonoreerd werden.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, 129.541). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de verzoekende partij en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen (RvS 6 september 2006, nr. 162.331).

De Raad merkt verder op dat een regeerakkoord geen juridisch bindende norm is, doch slechts een overzicht omvat van een aantal na te streven politieke doelstellingen. Het feit dat een regeerakkoord werd afgesloten en de reglementering in de toekomst misschien zal worden aangepast, sluit niet uit dat de bestaande wetgeving intussen onverkort en op een eenvormige wijze moet worden toegepast. Het loutere feit dat een beslissing in strijd zou zijn met een regeerakkoord kan dan ook niet leiden tot de vaststelling dat deze beslissing onwettig is. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk is of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een incorrecte invulling zou gegeven hebben aan het begrip '*buitengewone omstandigheden*' of dit begrip op een andere wijze dan gebruikelijk zou hebben beoordeeld. Daar er geen gegeven voorhanden is waaruit kan afgeleid worden dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zou hebben afgeweken van zijn vaste gedragslijn bij de beoordeling van de door verzoekster aangebrachte gegevens, kan geen schending van het vertrouwensbeginsel vastgesteld worden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsverplichting voortvloeiend uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en uit het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster poneert dat aan de motiveringsplicht in casu niet voldaan is, dat de motivering deels niet afdoende is en deels onjuist. Verzoekster herhaalt haar argumentatie uit het eerste middel en benadrukt het deel van de motivering van de bestreden beslissing dat betrekking

geeft op de regeringsverklaring. Zij concludeert dat, gelet op de toezeggingen en uitspraken van de bevoegde autoriteiten (zoals aangegeven in het eerste middel), de uiteenzetting als motivering niet afdoende is. Zij is van mening dat immers geenszins wordt verklaard waarom in dit dossier, dat duidelijk in aanmerking komt voor een positieve beslissing op basis van het criterium 'lange procedure' uit het regeerakkoord, plots wél een negatieve beslissing genomen wordt vooraleer er duidelijkheid is omtrent de omzendbrief.

Verzoekster besluit dat de beslissing deels niet afdoende, deel onjuist is gemotiveerd en verwijst nog naar rechtsleer aangaande de motiveringsplicht.

Aangaande de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, verwijst de Raad naar wat dienaangaande in het eerste middel werd gesteld.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het zelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster aangehaalde redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Er dient opgemerkt te worden dat de gemachtigde van de minister eveneens is ingegaan op het argument aangevoerd door verzoekster in verband met de nieuw aangekondigde maatregelen, namelijk het argument van het mogelijk samentellen van de verschillende procedures om aan een termijn te komen die regularisatie toestaat alsook de economische migratie die zou kunnen toegestaan worden. De verwerende partij motiveert waarom dit argument niet in aanmerking kan genomen worden en dit als volgt:

“Betrokkene refereert tevens naar de nieuw aangekondigde maatregelen i.v.m. regularisatie tijdens de regeringsonderhandelingen. Concreet betreft het hier zowel het mogelijk samentellen van de verschillende procedures om aan een termijn te komen die regularisatie toestaat (cfr. Verklaring minister Dewael) alsook de economische migratie die zou kunnen toegestaan worden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter nog geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch voor een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring is aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.”

Uit bovenstaande motivering blijkt ook waarom in dit dossier, dat volgens verzoekster in aanmerking komt voor een positieve beslissing op basis van het criterium ‘lange procedure’ uit het regeerakkoord, een negatieve beslissing genomen wordt vooraleer er duidelijkheid is omtrent de omzendbrief. De gemachtigde van de minister vermeldt namelijk dat hij nog geen nieuwe instructies heeft gekregen voor de behandeling van regularisaties en dat in afwachting van de omzendbrief de huidige regels onverkort gelden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekster heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.